

РЕШЕНИЕ

№ 31496

гр. София, 08.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10825** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на адв. Т. Н., като пълномощник на В. И. И. - законен представител на „Марилена Консулт“ ЕООД,[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ от 08.08.2025г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 6^{-ти} състав по н.а.х. дело №204/2025г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Твърди, че не са били съобразени възраженията му в жалбата срещу електронния фиш (ЕФ), касаещи сроковете за образуване на административнонаказателното производство съгласно чл.34 ЗАНН. Смята, че първостепенният съд не се е произнесъл и относно датата на извършване на нарушението и датата на издаването му. Навежда доводи за изтекъл давностен срок от момента на извършване на вмененото му нарушение и посочва, че предвид разпоредбата на чл.1 ЗАНН, сроковете по чл.34, ал.1 са приложими в производствата по издаване на електронен фиш, който като своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции, е приравнен едновременно към Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и с Наказателно постановление (НП) по отношение на правното му действие. Поддържа, че предвид размера на наложената глоба, ЕФ не отговарял на условието, предвидено в разпоредбата на чл.39, ал.4 ЗАНН, поради което следвало да се приеме, че процесното нарушение представлява „маловажен случай“ по чл.39, ал.2 ЗАНН. Допълва, че събраните

доказателства от разположението на АТСС не водят до извод, че нарушението е безспорно установено - не ставало ясно и от приложения снимков материал по отношение на кой автомобил е установено същото. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменен ЕФ Серия К №7192719, издаден от СДВР. Претендира да му бъдат присъдени разноски за две съдебни инстанции и прави възражение за прекомерност на юрисконсултско възнаграждение на ответната страна.

Ответникът – СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), представлявана от директора, оспорва жалбата. В Отговор - становище по касационната жалба от 12.12.2025г. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Навежда доводи за неправилни и недоказани аргументи, имащи за цел избягване на наложената глоба на законния представител на дружеството. Посочва, че СРС законосъобразно е приел фактическите обстоятелства за безспорно доказани чрез събрания в процеса доказателствен материал. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Електронен фиш Серия К №7192719, на основание чл.189, ал.4 във връзка с чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП, на В. И. И. q 1 udijlfj x kd законен представител на „Марилена Консулт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 50 (петдесет) лева, за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

С обжалвания съдебен акт е ПОТВЪРДЕН ЕФ Серия К №7192719.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел за установени следните релевантни за спора факти: На 27.02.2023г., в 18¹⁰ часа, в [населено място], лек автомобил с марка „Х. Джаз“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС], се движил по [улица]до №459, с посока на движение от „Околовръстен път“ към [улица], със скорост 65 км/ч., установена след отчитане на допустимата грешка в полеви условия 3 км/ч. Регистриран собственик на автомобила било дружеството „Марилена Консулт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чийто законен представител е касаторът В. И.. Нарушението е било заснето с автоматизирано техническо средство/система вид АТСС „CORDON M2“ №MD1196, представляващо одобрен тип видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, което към датата на нарушението е преминало преглед за техническа изправност. Решаващият състав е обосновал извод, че процесният ЕФ съответства по форма и съдържание на изискванията на чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП вр. с §6, т.63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП и в производството по налагане на санкция не е било допуснато формално нарушение. Въз основа на събраните доказателства съдът е приел, че И. е извършила вмененото ѝ нарушение на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната ѝ отговорност за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. Установено е с приетите по делото Справка и схема на Столична община, Дирекция „Управление и анализ на трафика“, че скоростта на движение по [улица], в района на №459, с посока на

движение от „Околовръстен път“ към [улица] е 50 км/ч., като в участъка, посочен в ЕФ, не е въведено различие от общото ограничение на скоростта и не са поставяни пътни знаци В26.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 6-ти състав.

С нормата на чл.21, ал.1 ЗДвП е въведена изрична забрана водачите на пътни превозни средства (ППС) да превишават установената скорост в км/ч. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП, ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак. В разглеждания случай И. е управлявала лек автомобил със скорост 65 км/ч. или с 15 км/ч. над максимално разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с радар АТСС „CORDON M2“ №MD1196. От представения снимков материал от паметта на техническото средство за отчетена скорост се установява, че скоростта на МПС на касатора при заснемането му е била 68 км/ч. В електронния фиш, е посочено, че установената стойност на скоростта на МПС е 65 км/ч., следователно в бланка серия „К“ е въведена установената скорост, намалена с допустимата грешка на уреда, генерирана автоматично от софтуера за обработка, изчислена на база допустима грешка за работа на техническото средство.

Неоснователно е възражението на касатора, че не са съобразени възраженията му в жалбата срещу ЕФ, касаещи сроковете за образуване на административнонаказателното производство съгласно чл.34 от ЗАНН. Същата е относима към АУАН, а при санкциониране на субект чрез ЕФ такъв не се издава. Според Тълкувателно решение (ТР) №1/26.02.2014г. на Върховния административен съд (ВАС) по тълк. дело №1/2013г. съкратеното производство за административнонаказателната отговорност чрез издаване на ЕФ, въведено в Закона за движението по пътищата, е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Електронният фиш е приравнен на НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, като от това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. С оглед систематичното й място, разпоредбата на чл.34 ЗАНН установява срокове за съставяне на актове за установяване на административния нарушения и издаване на наказателни постановления, които не са част от специалното производство по санкциониране на нарушение посредством издаването на електронните фишове. Относно формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронни фишове, нормите на ЗАНН са неприложими, включително и спазването на давностните срокове по чл.34 ЗАНН. Предвид горното, правилно СРС е приел, че при издаване на ЕФ разпоредбата на чл.34, ал. 1 ЗАНН е неприложима и след установяване и заснемане на нарушението следва да бъде съобразен единствено общият срок за административнонаказателното преследване предвиден в чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 от Наказателния кодекс (НК).

На следващо място, касационната инстанция намира за неоснователни възраженията на касатора по отношение на обстоятелството, че ЕФ е издаден на 16.03.2023г., която е различна от датата на извършеното нарушение. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на ЕФ. Налице е законово изискване за посочване на датата на извършване на нарушението – в случая 27.02.2023г., а датата на издаване зависи от проверката на собствеността на автомобила, респ. предоставянето на писмена декларация с данни за лицето, извършило

нарушението (чл.189, ал.5 ЗДвП). Материалноправните норми на чл.189, ал.5 – ал.8 ЗДвП уреждат специфични срокове за издаване на ЕФ и налагане на административно наказание. В случая ЕФ е издаден на 16.03.2023г. на името на собственика на МПС. Не е допуснато процесуално нарушение, тъй като в чл.189, ал.4 от ЗДвП липсва изискване датата на издаване на ЕФ да съвпада с датата на извършване на нарушението.

Относно твърдението, че процесното нарушение представлява „маловажен случай“ и попада в хипотезата на чл.39, ал.2 ЗАНН, а не на чл.39, ал.4 ЗАНН, следва на първо място да се посочи, че нарушението е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни смекчаващи обстоятелства при извършването му. Превिшаването на разрешената скорост с 15 км/ч. е съобразено от законодателя като санкционната норма, която е с предвидената най-малка като размер глоба за нарушения на ЗДвП - 50 (петдесет) лева.

По смисъла на чл.39, ал.4 ЗАНН, „когато е извършено административно нарушение, независимо какво е то по вид, което е установено и заснето с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, ако това е предвидено в закон“ (чл.189, ал.4 ЗДвП), овластените контролни органи могат да налагат, чрез издаването на електронен фиш административно наказание от вида „глоба“, само когато размерът на това наказание е над петдесет лева. При положение, че глобата е в размер от 10 до 50 лева, административното наказание се налага на основание чл.39, ал.2 ЗАНН. Електронният фиш и фишът по чл.39, ал.2 ЗАНН са различни по правното си естество и последици актове, които обективират различни волеизявления. Според легалните определения на §1, т.1 ДР ЗАНН и §6, т.63 ДР ЗДвП, „електронен фиш“ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Това електронно волеизявление, подлежи на обжалване, независимо от вида и размера на наложеното с него административно наказание. Фишът по чл.39, ал.2 ЗАНН не е електронно волеизявление. Ето защо, не се констатира допуснато процесуално нарушение относно реда за налагане на наказанието – глоба в размер на 50 (петдесет) лева.

На последно място, не се споделя доводът на касатора, че нарушението не е безспорно установено. Спазени са изискванията за използването на автоматизирано техническо средство – процесният уред АТСС №MD1196 е преминал проверка от Български институт по метрология, съгласно приетия по делото Протокол от проверка рег. №08-СГ-ИСИС/15.03.2022г. Съставен е Протокол по чл.10 от Наредба №81213-532/12.05.2015г. в който конкретно е посочено мястото за контрол - [населено място], [улица]до №459; посоката на движение на МПС - от „Околовръстен път“ към [улица]; ограничението на скоростта в пътния участък - 50 км/ч. В преписката е приложена и снимка, от която е видно разположението на уреда. Няма никакво съмнение, че мобилното АТСС е било разположено временно на участъка от пътя. Ясно е, че режимът на измерване е бил „стационарен“, а не „в движение“, като това обстоятелство е отбелязано в протокола с буквата „С“. В протокола по чл. 10 от Наредбата са попълнени важните обстоятелства, имащи значение за изясняване на спора от неговата фактическа страна, а именно: номер на използваното АТСС, мястото на което е било разположено същото, ограничението на скоростта в участъка за движение, посоката на движение на МПС, времетраене на работния режим, брой установени нарушения, номер на първо и последно изображение/видеозапис. Записана е датата на съставянето му и е положен подпис на длъжностното лице. Лекият автомобил е заснет като единствено МПС към момента на отчитане на скоростта, което е още

една предпоставка за безспорното установяване на нарушението. С оглед на това, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че системата, заснела процесното нарушение на 27.02.2023г. в 18¹⁰ часа е правилно експлоатирана, поради което и производството по ангажиране на административнонаказателна отговорност чрез издаването на електронен фиш, се е развило при спазване на установените процесуални правила.

По изложените съображения, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, съответстващо на 76.69 (седемдесет и шест евро и шестдесет и девет евро цента), на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.27е от НЗПП.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 АПК, Административен съд София - град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 08.08.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6^{-ти} състав по н.а.х. дело №204/2025г.

ОСЪЖДА В. И. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 76.69 (седемдесет и шест евро и шестдесет и девет евро цента), съответстващи на 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №10825/2025г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.